

Bc. Eva LORENCOVÁ, Historie výtvarné výchovy na Pedagogické fakultě Západočeské univerzity v Plzni. Diplomová práce, vedoucí doc. PaedDr. Naděžda Morávková, Ph.D.
Katedra historie, Učitelství pro základní školy. Fakulta Pedagogická. Západočeská univerzita v Plzni 2019, 54 str. textu a 15 stran příloh.

20.května 2019

Diplomová práce je výsledkem důkladného studia publikovaných zdrojů i archivního materiálu, včetně osobní pozůstalosti mnoha učitelů a umělců, kteří svůj život spojili s výtvarnou výchovou na Pedagogické fakultě. Z tohoto hlediska bylo zadání splněno, autorka tak vyhověla požadavkům kladeným na podobnou práci. Vývoj výtvarné výchovy je faktograficky přesně zasazen do proměnlivých osudů Pedagogické fakulty. Imponující je poznámkový aparát položek pod čarou 241 na 44 stranách, přesný je výčet použitých zdrojů. Formální, stylistické a pravopisné úpravy se nedá nic vytknout.

Celek ovšem působí jako svého druhu **encyklopedická příručka se sumářem dat, jmen, výstav, kontaktů domácích zahraničních** (Zwickau je česky Cvikov, maďarské město je Pécs). Někdy jsem měl pocit, že čtu diplomovou práci napsanou ještě za socialismu, tak v 80.letech – neustálý výčet funkcí, v KSČ, v Revolučním odborovém hnutí, členství v obskurních komisích, přehled politické angažovanosti - jistě je to i tím, že autorka použila i všelijaké dobové normalizační oslavné sborníky a zprávy o činnosti apod. Čili téměř nic se nedovídáme o uměleckém profilu jednotlivých pedagogů a o jejich směřování, posunech výtvarného vidění. Jak se třeba v 60.letech měnilo umělecké vnímání v době odkladu od sorely k modernímu paradigmatu a avantgardě, zda se to odrazilo i v hodnocení „utajených“ stranických orgánů, které modernizační tendence příliš nesnášely (jistě to mělo vliv na různé docentury apod.). Nic se nedovíme ani o bouřlivých letech katedry i fakulty v letech 1968-1969.

Totéž platí o politických a ideových názorech členů katedry. Sám jsem na fakultě až od 1976, ale např. vím, že Václav Vodák měl v 50.letech a znovu v normalizaci i mezi spolustraníky pověst obávaného, fanatického a mstivého komunisty (o jeho uměleckých kvalitách se nevyjadřuji, nejsem kompetentní). Poznal jsem výtvarníky i z druhého názorového břehu, třeba Zapletela a Sedláčka. Osobně jsem se, byť nestraník, sblížil v 80. letech s Milanem Hesem. Byť pocházel z prominentní komunistické rodiny, v té době již v rámci fakulty patřil k opozici vůči neostaliniistickému vedení (pro některé soudruhy byl té době d'áblem samotný Gorbačov). I Hesova tvorba musela ideologické strážce umělecké čistoty dráždit...není proto divu, že sehrál i pozitivní roli za sametové revoluce. Víím, že je těžké proniknout do utajeného pozadí, v **tomto ohledu vidím promarněnou šanci v nevyužití orální historie**, osobních vzpomínek, porovnání i protichůdných hodnocení,

nemluvě o zmíněných stranických archivech týkajících se jistě také ostře sledovaného vysokého školství v Plzni.

Práci doporučuji k obhajobě s hodnocením **velmi dobře** (s ohledem na vynaloženou péči autorky, na druhé straně ale také na výše zmíněný komentář).

Profesor PhDr. Jan Kumpera, CSc., recenzent